

Arrest

nr. 208 743 van 4 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 maart 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

"De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissingen geen, minstens onvoldoende, rekening houden met de belangen van de kinderen (S. P., S. A. en S. T.) om hun schooltraject voort te zetten en af te maken. Ze stellen dat de gemachtigde ervan kennis heeft dat de kinderen binnen de gezinseenheid van de verzoekende partijen school lopen op Belgisch grondgebied. De verzoekende partijen betogen dat de gemachtigde diende na te gaan wat de impact van de verwijderingsmaatregel is op de lange schoolcarrière van de kinderen op Belgisch grondgebied en of zij hun scholing kunnen verderzetten in hun land van herkomst, rekening houdend met het gegeven dat zij steeds school hebben gelopen in een andere taal. Ze voeren aan dat uit het administratief dossier niet blijkt dat terdege rekening werd gehouden met het schoollopen van de kinderen en het gegeven dat zij hun schooltraject abrupt moeten afbreken en of het al dan niet in het hoger belang van de kinderen is om hun schooltraject niet in België te kunnen voltooien.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, wordt vooreerst opgemerkt dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c); RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De verzoekende partijen kunnen zodoende de rechtstreekse schending van artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Hoe dan ook, waar de verzoekende partijen wijzen op de kinderen S. P. en S. T., stelt de Raad vast dat, hoewel kind P. wordt vermeld op de bestreden bijlage 13quinquies van de tweede verzoekende partij, deze kinderen meerderjarig zijn en waren ten tijde van de bestreden beslissingen. De Raad moet erop wijzen dat in artikel 1 van het Kinderrechtenverdrag, dat wordt weerspiegeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de Terugkeerrichtlijn (cf. overweging 22) als bij de toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303,17) wordt bepaald dat voor de toepassing van dit Verdrag onder een kind wordt verstaan: "ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt". Daar onder het Belgisch recht een persoon meerderjarig wordt op achttienjarige leeftijd, hanteert de Raad in beginsel de grens van achttien jaar om te kunnen spreken van een kind. Ook het EHRM hanteert in zijn rechtspraak de definitie van het kind zoals wordt bepaald in artikel 1 van het Kinderrechtenverdrag (EHRM 9 oktober 2012, nr. 1413/07, Çoşelav/Turkije, § 36). Zodoende kan in deze mate de schending van het Kinderrechtenverdrag, of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 24 van het Handvest niet dienstig afgeworpen worden voor de kinderen S. P. en S.T.

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissingen hoe dan ook uitdrukkelijk wordt gemotiveerd over de schoolgaande kinderen. De gemachtigde stelt dat betrokkenen aanhalen dat ze schoolgaande kinderen hebben maar echter niet aannemelijk maken dat scholing niet in het land van herkomst kan

verkregen worden. Gelet op het voorgaande kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen en meer bepaald met hun schoollopen. Er wordt opgemerkt dat de bestreden beslissingen bovendien niet tot gevolg hebben dat het recht op onderwijs van de kinderen in het gedrang komt. De verzoekende partijen tonen in geen geval aan dat er onoverkomelijke taal-, cultureel of sociaal gebonden hinderpalen bestaan die de voortzetting van het schooltraject in het land van herkomst onmogelijk maken. Ze voeren ook niet aan, laat staan aantonen, dat er in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat recht op onderwijs er niet toe strekt om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. De Raad stelt overigens vast dat de verzoekende partijen zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevinden en er geen indicaties bestaan aan de hand van de stukken van het administratief dossier dat de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen niet langer schoollopen zodat thans geen sprake is van een onderbreking van het lopende schooljaar. Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat aan het verzoek tot verlenging van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten geen gevolg kon worden gegeven. In de brief van 28 maart 2018 gericht aan de raadsman van de verzoekende partijen wordt meegedeeld dat een "verlenging om redenen van schoolgaande kinderen wordt geregeld bij omzendbrief van 29.04.2013" "waarbij De Dienst Vreemdelingenzaken vanaf Pasen tot einde schooljaar kan beslissen - om een eerste verwijderingsmaatregel genomen tijdens deze periode - op te schorten". In voormelde brief wordt erop gewezen dat de familie gevolg moet geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd afgegeven op 27.02.2018, betekend op 01.03.2018 aan de eerste en tweede verzoekende partij, op 18.08.2018, betekend op 22.08.2017 aan S. P. en op 09.11.2016, betekend op 11.11.2016 aan S. T.

Ten slotte moet nog opgemerkt worden dat de verzoekende partijen in geen geval het eigenlijk motief van de bestreden beslissingen betwisten, met name het motief inzake artikel 7, 2° van de vreemdelingenwet waarbij wordt aangegeven dat zij het land binnenkwamen op 11 april 2015 en nog steeds op het grondgebied verblijven zodat het regelmatig verblijf van drie maanden overschreden is.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 30 mei 2018 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 14 augustus 2018, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 23 mei 2018 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "De advocaat van verzoekende partij merkt ten eerste op dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag ook directe werking kan hebben, standpunt zoals verdedigd door het Comité van de Rechten van het Kind en stelt dat er rechtspraak is in die zin. Ten tweede merkt de advocaat van verzoekende partij dat in de beschikking enkel sprake was van meerderjarige kinderen, maar A(...) geboren op 14/12/2011 minderjarig is en onlangs gediagnostiseerd werd met autisme zodat diens belang in overweging moest genomen worden. Voor Arjan zijn nog verschillende procedures hangende. Ten derde merkt de advocaat van verzoekende partij op dat er wel gemotiveerd werd over het schoolgaan van de kinderen maar dat de motivering niet adequaat is. Hij stelt dat ook gekeken moet worden naar de impact en de gevolgen van het onderbreken van een schooljaar voor de kinderen, hetgeen ontbreekt in de bestreden beslissing, en stelt dat de Raad dit gebrek in motivering niet kan herstellen.

De verwerende partij sluit zich aan bij beschikking en stelt dat het kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft, en er wel afdoende rekening werd gehouden met schoolgaan van kinderen, maar

verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt heeft dat er een impact zou kunnen zijn bij het stopzetten ervan.”

3.4 Met betrekking tot het betoog dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag ook directe werking kan hebben, standpunt zoals verdedigd door het Comité van de Rechten van het Kind waarbij de verzoekende partijen er ook op wijzen dat er rechtspraak is in die zin, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst op dat in de beschikking van 23 mei 2018 reeds omstandig werd uiteengezet waarom voormeld artikel 3 een directe werking ontzegd moet worden, waarbij ook werd verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State. Bovendien stipt de Raad aan dat de voormelde beschikking zich niet louter beperkt tot de vaststelling dat de rechtstreekse schending van onder meer artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan ingeroepen worden, maar wordt verder uitdrukkelijk vastgesteld dat *“Hoe dan ook, waar de verzoekende partijen wijzen op de kinderen S. P. en S. T” “deze kinderen meerderjarig zijn en waren ten tijde van de bestreden beslissingen”* zodat in deze mate onder meer de schending van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan opgeworpen worden en dat *“in de bestreden beslissingen hoe dan ook uitdrukkelijk wordt gemotiveerd over de schoolgaande kinderen.”* Met hun betoog ter terechtzitting kunnen de verzoekende partijen dan ook geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de beschikking van 23 mei 2018.

De verzoekende partijen gaan er verder met hun betoog, dat in de beschikking enkel sprake was van meerderjarige kinderen, maar A(...) geboren op 14/12/2011 minderjarig is en onlangs gediagnostiseerd werd met autisme zodat diens belang in overweging moest genomen worden, volledig aan voorbij dat de beschikking zich in geen geval beperkt tot de meerderjarige kinderen, doch met betrekking tot de meerderjarige kinderen uitdrukkelijk werd vastgesteld dat de schending van het Kinderrechtenverdrag, of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 24 van het Handvest niet dienstig kan opgeworpen worden voor de kinderen S. P. en S.T. Naast deze specifieke vaststelling wat de meerderjarige kinderen betreft, wordt in de beschikking van 23 mei 2018 verder omstandig aangegeven dat in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd over de schoolgaande kinderen, waaronder ook kind A(...) dient begrepen te worden, daar dit kind immers ook mee wordt vermeld op de bestreden beslissing voor de tweede verzoekende partij. Gelet op het voorgaande, kunnen de verzoekende partijen louter omwille van het gegeven dat met betrekking tot de kinderen S. P. en S. T. specifiek wordt vastgesteld dat deze meerderjarig zijn, niet dienstig voorhouden als zou in de beschikking van 23 mei 2018 enkel rekening zijn gehouden met de meerderjarige kinderen.

Waar de verzoekende partijen erop wijzen dat het kind A. onlangs gediagnostiseerd werd met autisme zodat diens belang in overweging moest genomen worden en dat er voor hem nog verschillende procedures hangende zijn, merkt de Raad op dat de verzoekende partijen deze specifieke elementen niet hebben aangevoerd in hun verzoekschrift en dit dus voor het eerst ter terechtzitting naar bovenbrengen. Er moet dan ook vastgesteld worden dat de verzoekende partijen met dit betoog trachten een bijkomende argumentatie en onderbouwing aan hun enig middel toe te voegen. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partijen laten ter terechtzitting na aan te tonen, dat zij dit element en dus de uitbreiding van hun middel niet eerder konden opwerpen. De middelen het betoog ter terechtzitting van 14 augustus 2018 nieuw toegevoegde argumentatie en onderbouwing van het middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Bijgevolg wordt enkel rekening gehouden met het enig middel zoals dit ontwikkeld werd in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 23 mei 2018.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partijen voormelde nieuwe elementen eerder hadden kunnen aanbrengen, wijst de Raad er verder op dat in de mate dat de verzoekende partijen wijzen op de hangende 9ter-procedure van hun kind A., uit bijkomende stukken neergelegd door de verwerende partij blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend op 9 mei 2018 zodat dit element dateert van na de bestreden beslissingen van 27 februari 2018. Bijgevolg kon hiermee in de bestreden beslissingen geen rekening gehouden worden. De Raad benadrukt dat voorliggend beroep een annulatieberoep betreft, zodat de bevoegdheid van de Raad

beperkt is tot het uitoefenen van een wettigheidstoetsing. De Raad moet zich hiertoe plaatsen op het ogenblik van de beoordeling. Met een beoordeling *ex nunc*, zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden. Zodoende kunnen de verzoekende partijen niet dienstig vragen dit element mee te betrekken in het arrest. De Raad merkt in dit verband overigens op dat de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op 25 juni 2018 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en geen beroep lijkt ingediend te zijn tegen deze ongegrondheidsbeslissing.

In de mate dat de verzoekende partijen zouden wijzen op een hangend beroep bij de Raad inzake de weigering van een verzoek tot verlenging van de bevelen om het grondgebied te verlaten of nog een beroep zou ingediend worden tegen de ongegrondheidsbeslissing van 25 juni 2018, stelt de Raad vast dat een annulatieberoep gericht tegen een beslissing tot weigering van een verzoek tot verlenging van de bevelen om het grondgebied te verlaten en gericht tegen een beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft ten aanzien van de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissingen. Er wordt ook op gewezen dat zulke hangende beroepen de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten niet opschorten of zouden verhinderen dat na het indienen ervan nog een bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Uit niets blijkt dus dat de gemachtigde zich moet onthouden van het toepassen van artikel 7 van de vreemdelingenwet of de uitkomst van dergelijk beroep moet afwachten alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan. Eén en ander klemt des te meer nu het louter instellen van een annulatieberoep tegen een beslissing tot weigering van een verzoek tot verlenging van de bevelen om het grondgebied te verlaten en gericht tegen een beslissing genomen op grond van artikel 9ter geen omkering meebrengt van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (cf. RvS 30 juni 2016, nr. 235.280, vzw Aéroclub De Hesbaye). Dit voorrecht - het zogenaamde "privilège du préalable" - geldt ook voor bestuurshandelingen die genomen worden in het kader van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat er op het moment van de bestreden beslissingen of thans verschillende hangende procedures zijn kan zodoende geen afbreuk doen aan de beschikking van 23 mei 2018.

Waar de verzoekende partijen ten slotte stellen dat er wel gemotiveerd werd over het schoolgaan van de kinderen maar dat de motivering niet adequaat is en dat ook gekeken moet worden naar de impact en de gevolgen van het onderbreken van een schooljaar voor de kinderen, wat volgens hen ontbreekt in de bestreden beslissingen, stelt de Raad vast dat op voormeld betoog middels de beschikking van 23 mei 2018 reeds omstandig werd geantwoord. Door argumenten aan te halen die reeds werden aangebracht in het verzoekschrift, brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 23 mei 2018 opgenomen grond wordt vastgesteld dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3.5 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU